

a csillogó modern külszin alatt ott vannak Magyarország pusztulásának előidézői, az osztályharcok és a magyarsággal megértésre jutni nem tudó nemzetiségek küzdelmei.

Társadalmunk élete legújabb évtizedeinek áttekintése, úgy véljük, nem volt kárbavesztett, felesleges munka. Ennek a korszaknak a története feltárja azt a végzettségűséget, hogy a polgárságnak nem volt Kossuthja, nem volt olyan képviselője, mint 48 előtt a szegény nemességnek. Nem támadt magyar államférfi, aki tudatában lett volna, hogy az idő, a fejlődés követeli, hogy a vezetőserepet a polgárságnak kell átvennie. Polgári származású politikusaink, mint Wekerle, nem érzik, nem is sejtik, hogy mit kellene tenniök, hogy melyik társadalmi réteg érvényesülésének útjába nem szabad mesterségesen akadályokat állítani; ők magára hagyják a társadalmat és hagyják, hogy az államhatalom változatlanul a nemesség érdekeinek védelmezője, sőt akaratának kifejezője legyen. Pedig ami szükséges tett, elodázhatatlan követelmény volt a reformkorban, az a XIX. század végére már idejét multá. A nemesség ekkorra végleg eljátszotta már szerepét, de mert új elemek nem tűntek fel, görcsösen ragaszkodott továbbra is a hatalomhoz. Tisza megkísérli a tizenkettedik órában, hogy a régi nemességet, a gentryt, még egyszer felrázza, eszméltesse kötelességeire, de az ő működése éppen olyan eredménytelen, mint Széchenyié, még pedig tragikusan hasonló körülmények között. Miként a legnagyobb magyar már elernyedtt mágnásokkal akart reformációt, úgy ő is ahhoz a nemességhez fordul, amely a XX. század elejére történeti hivatását már betöltötte — s nem a polgársághoz. Működése így élő anachronizmus. Nem gátolja meg a zsidóságnak a polgárságot szétporlasztó munkáját, hanem csak arra ügyel, hogy a birtokos osztályt ne érintse a keleti invázió. De vele szemben nem emelkedik ki, miként egykor Széchenyivel szemben, egy új Kossuth, hogy annak káprázató tehetségével, merész éleslátásával s mindhármukéval közös fajszeretettel próbálja előbbre lendíteni a társadalmi fejlődést. Az ő valódi ellenfelei már idegen származásúak, a polgári Jászi Oszkár és a szociáldemokrata Kunfi Zsigmond, akik a nagy összeomlás után készséggel segítik uralomra a proletáriátus szellemi elmaradottságát kihasználó orosz bolsevizmust.

Mályusz Elemér.

A MI HATÁRUNK.

*Midőn az Úr ez országot teremté,
Gránithegyekből vont köré határt,
Határt, amit el nem mozdíthat senki,
Falat, minek az emberkéz nem árt.*

*Egy ezredévig éltünk itt e földön,
Az istenkéztől vont határ alatt,
Míg jött a béke és a győztesek
Nagy bölcsen új határt alkottanak.*

*Piros írónnal, húzták Trianonban,
Az Isten nézi s mosolyogva vár,
Előbb-utóbb majd megmutatja nekik,
Hogy az ő v é az igazi határ!*

Bobula Ida.